

סצנה 1 - בלי לערב הורים!

יואב : (לטלפון) כן, כן, אמא. קמתי בשש. כן, ישנתי מספיק. כן, נחתי מספיק. כן, אכלתי מספיק! מה זאת אומרת "מה אכלתי"? פרוסה עם ריבה. ריבה זה כן אוכל! טוב אמא, יאללה, נדבר... לא יקרה לי כלום אמא. מה מחבלים עכשיו? מה פיגועים?! סבבה, אם יירו בי, אני אתקשר אליך קודם. ביי! (מנתק)

דניאל : היא הייתה חוקרת בשב"כ, אמא שלך?

יואב : (צוחק) לא, לא... היא פשוט מאוד אוהבת לדאוג.

דניאל : הבנתי. התקשרת להזמין אותה לטקס והיא כבר התחילה להילחץ.

יואב : טוב, אני לא ממש....

דניאל : לא ממש... מה? אל תגיד לי שלא העברת להם את ההזמנה!

יואב : למה? אתה הזמנת את ההורים שלך?

דניאל : ברור! אנחנו מסיימים מסע כומתה! רצים איזה שישים קילומטר, סוחבים אלונקות, מזיעים, מסריחים, מתאמצים... שהמשפחה שלי לא תבוא לראות?

יואב : להזמין אותם לראות אותי מזיע וסוחב אלונקה? עדיף לפגוש אותם בבית אחרי מקלחת.

דניאל : תאמין לי גם אחרי מקלחת אתה לא להיט. תזמין אותם נו!

יואב : ומה אני צריך שאמא שלי תבוא עכשיו עם השמלות המוזרות שלה? או שאבא שלי יתחיל ללחוץ ידיים לכולם ויגיד "נעים מאוד! אני אבא של יואב"! פאדיחות.

דניאל : מה פאדיחות! לכולם יש הורים מוזרים! ראית את אמא של תומר? יש לה יותר שפם מלי ולך ביחד. רגע, מה העניין, אתה לא רוצה שהם יבואו?

יואב : כן... אבל אני לא רוצה להטריח אותם.

דניאל : להטריח?! ההורים של יוסי מגיעים מאילת, ההורים של תום טסים מצרפת... נראה לי שההורים שלך יסתדרו שעה נסיעה מחיפה.

יואב : אבל אבא שלי יצטרך להפסיד יום עבודה, אין מי שישגיח על האחים שלי...

דניאל : שיבואו גם! יאללה, ההורים שלך יפסידו יום עבודה אחד בשנה בשביל לראות את הבן שלהם מסיים מסע כומתה! תזמין אותם!

יואב : אני אזמין אותם לטקס הבא.

דניאל : תקשיב, זה לא רק המסע כומתה. מה יהיה אחר כך? להורים שלך איכפת ממך! אתה באמת רוצה להעביר את כל השירות הצבאי שלך לבד, בלי שהמשפחה שלך בכלל יודעת מה קורה?

יואב : דילמה.

סצנה 2 - התמודדות עם קשיי הטירונות

ליאת : אוף, המפקדת המעצבנת הזאת! הכול לא טוב לה! גם אם אני אגהץ את המיטה, ארסס אותה בבושם, ואשים למעלה סלסלה עם שוקולד – היא עדיין תגיד שהיא נראית זוועה.

שני : את צוחקת? שבוע שעבר שטפנו את הרצפה של החדר אוכל, סיידנו את הקירות, קרצפנו את השולחנות, וצבענו את הדלתות, ואז היא נכנסה ואמרה : "למה לא רוקנתם ת'פח"?

ליאת : את רואה? אני מה זה רציתי להתגייס, היה לי מלא מוטיבציה! אבל עכשיו - כל הזמן פקודות! לא בא לי להיות פה יותר!

שני : אה, וואלה? ומה בדיוק תעשי?

ליאת : אשתחרר. לא התגייסתי כדי לנקות את החדר אוכל!

שני : הכי קל לוותר.

ליאת : אותך זה לא מבאס? קיבלנו שעה ביציאה!

שני : ברור שזה מבאס לפעמים! אבל אי אפשר להישבר מכל דבר קטן!

ליאת : זה לא מכל דבר קטן, המפקדת הזאת כל הזמן מחפשת אותי!

שני : את יודעת איך זה בצבא, דברים משתנים. עוד שבועיים כבר תהיה לך מפקדת אחרת!

ליאת : מה אני צריכה את זה? מפקדים מעצבנים, מקלחות מגעילות... היה לי חלום להיות מפקדת, ועכשיו כל מה שאני רוצה זה לחזור לשיעור מתמטיקה.

שני : אבל –

ליאת : מ-ת-מ-ט-י-ק-ה אני אומרת לך!!!

שני : תגידי לי מה תעשי אחרי הצבא? אם הבוסית שלך בעבודה תכעס עליך אז תתפטרי?

ליאת : ברור שלא.

שני : לא תעבדי בשום מקום רק כדי שלא יתנו לך הוראות? חשבתי שאת יותר חזקה מזה.

ליאת : בטח שאני חזקה!

שני : יפה, אז את לא מוותרת. שמעת? (ליאת מהנהנת) מי חזקה?

ליאת : אני!

שני : מי גיבורה?

ליאת : אני!

שני : כל הכבוד. עכשיו אם את כזאת חזקה... בואי תראי לי איך את מסיימת לשטוף את החדר אוכל.

ליאת : ברור! לבד אני שוטפת אותו!

שני : אלופה! (ליאת יוצאת, שני נשארת לבד מחייכת)

סצנה 3 - תכנית כבקשתה של אמא

שני משחקת בפלאפון. עידו לידה מחזיק ערימת דפים ונראה מבולבל.

- עידו : שני...
שני : מה?
עידו : מה זה מגלן?
שני : ציפור.
עידו : ומה זה דובדבן?
שני : פרי. מה זה עכשיו? חידון ידיעת הארץ?
עידו : ומה יותר טוב? (מסתיר לה את הפלאפון עם הדפים)
שני : (נפסלת) אוף! נו, עכשיו הפסלת אותי! (מסתכלת בדפים) מה זה?
עידו : אבא שלי הדפיס לי.
שני : דפים על יחידות בצבא?
עידו : כן. אבא שלי החליט שאני לא יודע מספיק על הצבא, אז הוא הכין לי דפים עם היחידות שהכי מתאימות לי לדעתו. כרגע הוא מתלבט בין דובדבן או מגלן או מודיעין...
שני : תגיד לו שאתה יודע מספיק ושיעזוב אותך בשקט!
עידו : אבל אני לא יודע כלום! והוא אומר שזה לא אחראי מצדי.
שני : נשמע לי יותר לא אחראי לתת לאבא שלך לבחור מה תעשה בצבא!
עידו : טוב, סליחה. (פאוזה). שני חוזרת לשחק. עידו מתלבט רגע ובסוף שוב פונה אליה) אבל... אבא שלי היה באמת מלא שנים בקבע. הוא בטוח יודע יותר טוב ממני.
שני : אז תשאל אותו.
עידו : ומצד שני זה היה מלפני מלא זמן, אולי הדברים השתנו?
שני : הם השתנו.
עידו : אז אולי אני אשאל את אמא שלי והיא תגיד לי מה לעשות? או את אחותי הגדולה? לא, היא לא תענה לי עכשיו. טוב שני, תגידי לי מה לעשות, ואני אעשה את זה!
שני : (מפסיקה לשחק) טוב אני אגיד לך.
עידו : נו?
שני : הכי חשוב... שתפסיק לחפור לי במוח!!! אתה רוצה לשרת בדובדבן? תשרת בדובדבן. אתה רוצה לשרת במרציפן? תשרת במרציפן. אף אחד לא יגיד לך מה הכי טוב. בסוף אתה משרת ולא אבא שלך. אתה באמת רוצה למצוא את עצמך תקוע שלוש שנים ביחידה שאבא שלך בחר לך?
עידו : דילמה.